

250 Ft

Induló madár

Utamban pillantást vezettem
a romos kapu mögött nyugvó kertec.
Pillantást befelé, titkos, feledett
szédek, tejfogó nyarak kapujára,
megbóvó, szemérmes, nyílt szecskő fűre,
ahol délutánok aranylós árnyékában
hajók nyugalmával teltek
madárként szálltam, s énekeltem.

Részlet

Czigány Ildikó a MALÉV első pilótanője, Fokker 70-es első tiszt.
Végzettsége szerint szentteremtész, az ideológiáit pártai ösztön-
díjaként írta. Rendszesen ír novellákat, verseket, számos kötete
jelent már meg. Z-füzetekben legutóbb *Négyzet sapka a nyolcnál*
című verseskötetével jelentkezett.

CZIGÁNY ILDIKÓ

Induló madár

VERSEK

Z-füzetek/105

CZIGÁNY ILDIKÓ

Induló madár

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/105

Sorozatszerkesztő:
SIMOR ANDRÁS

Tipográfia:
DOMJÁN ISTVÁN

© Czigány Ildikó

Induló madár

Utamban pillantást vetettem
a romos kapu mögött nyugvó kertre.
Pillantást befelé, titkos, feledett
zöldek, tejfogú nyarak kapujára,
megbúvó, szemérmes, nyílt szemű fákra,
ahol délutánok aranyló árvizén robogva
hajók nyugalmaival telten
madárléttel szálltam, s énekeltem.

Részlet

Czigány Ildikó a MALÉV első pilótanője, Fokker 70-es első tiszt. Végzettsége szerint zenetörténész, szakdolgozatát párizsi ösztöndíjasként írta. Rendszeresen ír novellákat, verseket, számos kötete jelent már meg. Z-füzetekben legutóbb *Négyezer napja a nyárnak* című verseskötetével jelentkezett.

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

Induló madár

Utamban pillantást vetettem
a romos kapu mögött nyugvó kertre.
Pillantást befelé, titkos, feledett
zöldek, tejfogú nyarak kapujára,
megbúvó, szemérmes, nyílt szemű fákra,
ahol délutánok aranyló árvizén robogva
hajók nyugalmaival telten
madárléttel szálltam, s énekeltem.

Hány kert, hány arc, hány nyár!

– alvó ajkunk számlál
 s túri a jelenlévőt, a mézillatot,
 felhőt, színek szerenádját,
 rózsza-cseresznyét, orgona-vihart,
 felemelő párát,
 a hatalmas fölösleget, vízesés pazarlást,
 habzó felhőből felszökő erőt,
 szem-fájdító ragyogását,
 kókusz, őszi izét számtalan szájon,
 eső keresztségét a megáldott tájon,
 telhetetlen illat bokor – gömbök közt,
 kék hajnal, sárga dél, világító tenger,
 üveg-dalon mosoly, újra termő szent jel,
 mit kezdjek veled, termő s teremtő,
 ki sugaraid küldöd a végtelenbe?

Létezik, de mégsem,
 mint csillámaiban a tenger,
 tele lüktetéssel, áll mégis egy helyben.
 Összerakja arcom a kertek mélye:
 lusta napfény kovászolja.
 Árnyékban megbúvó szobor
 az induló madár –
 egy pillanat rögzítve,
 örök sirály – röpte.

A kapun túli kert alkonyában
 Másodperc zuhan végig ezer éven,
 Mint szabadon gyorsuló kő
 Ott, ahol nincs levegő.
 Elég egy pillanat,
 Nyolc ütem Mozart,
 Elég egy perc nyár
 Vagy a fogantatás.
 Elég, ha kilép a dallam a szánkából,
 És friss virág pereg ruhánkon,
 míg sétálunk a temetőben.

Ikrek serege

Ikrek serege kél bennem
 Fű szárít partot
 Kő omlik homlokomon
 Templom világít.
 Kezet nyújtunk egymásnak:

Délutáni vonat és kikelet-villamos
Partot sző az erdő,
Kezet nyújt az ég,
Szépen mondják
“a szárnyon ébredő erő”.
Poros játszóterek, s a jégszekrény
hűsében megeredő pillanat,
számtalan és folyamatos
penge- éles tavasz,
kitartóan születő,
emlékező nap,
megszűrt városok,
szövétté vált percek,
szeretett kövek,
áradott arcok.
Honnan találkoztunk,
Hosszú tengerpartok,
Ahol a sík oly nyugodt,
Mint elalvó arcod.

Ül, áll, tesz, néz.
Atmosakszik az első tavaszban.

Ablak

Lehúzták a függönyt. Port vert fel.
Csak álom lehet ilyen iszonyú,
Dadog az aritmiás ér, vegetatív
Vergődés dudorászik a decemberi
nyárban.
Megáll. Elindul. Újra megáll.
A sáros ablakon kóválygó bűz
Világít és egyedül az idegenség
Épít, saját kezünk, torkunk
Idegensége.
Házak öklendeznek a melegtől,
ébredező fekélyek ringatják
Az olajfelhőben fuldokló
Várost. Kifehéredett szájak,
Értelmetlen mondatok keringenek.

Hol? Minek? – diktál a fekete utca.
S nyíló arccal találkozunk a válasszal.
Orr ül. Szép. Megnéz minket tiszta
Szemével, magabiztos-egyszerűen.

Üveg-élete valóság, győzelme a rólunk
Tudomást sem vevőnek,
Pillanat-élet, tökéletesre teremtve.

Csak ül és néz kifelé unatkozva, de
elégedetten és zsibbadó ajkunk fel-
engedésével megsejtünk valamit
az öröm figyelmeztetően titkos
képviselétéről.

A koncert helye

Emlékezett, amikor tündöklő rózsaszín volt a levegő,
Leanderek hajnala derengett és a nyaralók zsivalyában
Örök érverésként lüktetett a tenger.
A hegy homálya édesebb volt a zöldnél, csattogó kövek
Verték ki csillagokkal az éjszakát,
És ő fel sem foghatta mindezt, annyira része volt
A zsivalynak, a hullámoknak, a fénynek.
Fehér zongora hajózott a horizont-emelő kékben,
Sistergett talpán a tenger és
Átölelték a milliomos pálmák.
Együtt voltak, öltönyös hegedűszo szalagjával
Libbentek odébb, és piros narancsfák táncoltak
A délután-meleg falakon.

Most szendén nézi régi játszótársát.
Kinőtt cipőjét. Elhagyott kedvesét.
Nevet a vihar, a parton bátyját von
És falat emel füleid köré a szél. Belegyűlsz, mint
A nedves homokba, ellenáll ujjaidnak.
A gondolkodó hullám felrobban a sziklán,
Ezer fehér szikra porzik, csikorog a kavics
Mentőn súlya alatt. Valaki áll a templomtéren.
Citromsárga szélben lobogó ablakok.
Nincs ott senki, esőverte székek. Tolongó közönség
melege, ékszerek füstje. Bezárt spaletták. Már csak
az utcai parfümáros literes üvegének falán gyöngyözik
A hőség, fanyarul francia a harmonikaszo,
Földre hullanak az abroszok. Virágzó aszfalt,
Áldás-fehér dallam úszik át a felhőn.
Fügeszínű árnyai a hegynek tócsát lépnek.

Az alkonyati fák némán keringőznek.

Nyár-kút

A zizegő nyár. Nyit:
hellén szigetek kabóca-erdeibe
kéken sajgó égbe
forró mezők virágoznak
beleharangoznak a délbe.

A zöldön kék nyár. Nyit:
felfeslenek az ágak
suhog a szél fény-levelek vibrálnak
nagyvarosi, balatoni, nyár-parti jegenyék
fényesebb a zöld mint az ég.

Az aranyló nyár. Nyit:
felrakott bálák, Tisza és lószag
barackból érik július húsa.

A vibráló víz nyara,
szőke deszkán ujjam
keleti zenét táncol
a verdeső fény nyugtalan
de végtelen folt a falon.
Döntjük a gépet.
Minden tengerfény.
A bárhol fölött fordulunk
távoli hegyek mögé tűnődve csak látunk
feloldja falait a napnak, gépnek,
feloldja falait saját elmémnek.
Nyár-kút.

Egy hang. Kakas kél. Vonat zakatol át az éjen.

Egy kép. Kerti pad. Napfényes reggel zebegényi tájon
A kis házban baracklekvár,
talpad selymes homokon jár
Vácra, szabadi fenyők fanyar árnya.
Egy korty: málnaszörp szódavízzel,
íze a nyárnak.

Festékszag.

Már csak a nyár festi falait tiszta iskoláknak.
Fehér lepedők lógnak,
kék hajnalkák nyílnak,
hogy jutok el oda, vissza,
hol sohasem jártam?
Alom ez? Vagy valóság leplezetlen léte?
Nyit a nyár a végtelenbe, kútba, égbe.
Ha majd találkozunk, én jövök szembe.
Kezünk szétágazik a végtelenbe.

„Felszállunk” *(Depart)*

A választott pillanat.

Rózsaszín reggelek tündértáncából
Bevillanó nem-lét, ünnepélyes mosoly,
Fokozó frekvenciák,
az újra nem szűnő extázisában kinyíló
tárgyak, évmilliók makám motyogása,
szorongó terek és táguló idő,
angyali száj, az erő liturgiája,
kezdődik az előadás, hetyke koreográfia:
szakadatlan, ami nincs
és misztérium a közöny.
Valahányszor.

Most a lassú pillanat: szemünk értő találkozása,

szomorú és kedves,
a pillanat pedig választ:
nincs visszatérés a halálba!

1988

Előadás *(Airborne)*

Hajnal-hajú lány kíváncsi kezeivel intett,
odabent ablakot vont a hőség, pap szavalt,
vonó dudorászott:
a cukrászok forró vízben ültek,
a játszótéren lombos anyák vártak,
(csiklandó nevetés fogain a nyárnak)
fényt szántó mozdulat a felmosóröngy mentén,
türelmes szereplők csicsergése a félhomályban.

Aztán egyszercsak megáll a kéz (mint kutya
dermed távoli vihar zajára)
és míg kedvesen elköszön a lány,
a cukrász pedig az ablakot bezárja,

felszökik a fordulatszám mérő és a
pici piros lámpa kigyúl:

Csönd. Adás van.

1988

Hála *

Elénk szaladnak a felhők,
ölelnek, örülnek velünk,
a megjelent titokkal osztunk,
ha már találkoztunk
és mindentudó a kezünk.

Szaladnak felénk a felhők
– sárga – lila fények a képernyőn –
figyelik óvatos mozdulatunkat
s a kitisztuló elmét,
mely tízezer méteren elfelejti
a föld minden félelemét,
s egyetlen szilárd pont akarata, tette,
mely a világot egykor megmentette.

Tízezer méteren tiszta a tekintet,
s a kimondott szó soha nem ér véget.
Szaladnak a felhők! És mi kegyelemben
várunk az utolsó felszállásra,
mert nincs nagyobb ajándék,
mint amit te kaptál, s talán én,
a széljárta pilóta szelíd mosolygása.

1988 körül

* *egy jövőendő katasztrófa elé*

Ünnepély

Fehér arcok. Kemence az égen.
Mereven állnak a szélben.

Horizont a dallam
dübörgő súly az égen

jó leburnulunk a temetésen.

Ellopott indulat, párbaj
minden perccel.
Kendő-fényű petúniák álma
egy gyerekdal,
indulunk, bezárjuk az évet.
S míg fekete föld vére dorombol
odalenn,
eskü-kék szemmel szítál a fény
– átölelsz nevetve –
s halkán bőrünkre lopakodik a nyár.

1989

Vendégek

Illatos reggelek vendégei vagyunk
bábszínház rabja az agyunk.
Őrükt aminosavak
téves tükrözése
- továbbfolyik a Tejút
Ujjaim közt elhamvadó szövet
a kölyökfényű valóság –
egymás mellé bontott templomkövek.
Látom, amint nélkülem lesztek
percek, motorok peregnek.

1992

Utóhang

Még szabaddá is tettél.
Miután elhívtál, miután “ott ragadt a lány”,
miután hűségessé simítottál,
és elhivatottá,
miután angyal mellett emberré,
ember mellett angyallá váltam,
miután az egyetlen megtaláltam,
miután hajtást eresztett a többszáz éves
törzs és gerincem lett az inas fűz,
miután azt mondtam: nem kell több

akkor egyszercsak fölengedted a függönyt.
Még szabaddá is tettél.
Hogy újra összecikázhasson múlt és soha-nem-volt,
hogy arcok elágazásából, nyár-szegletekből
újra lássak mindenkit,
mint a magasból.

1992

Kőmadár

Míg mozdul a madár, folyik az idő
– tekintete sima víznek
– lélegzete sűrű fáknak
emléke a létnek
Hátam mögül süt a nap, rá nem nézhetek már

Megállt a pillanat. Kőmadár.

Míg mozdul az erdő, folyik az ég
– virágot nem kér
– csak engem kér
Elém tűz a nap, rá nem nézhetek még

Kezemet fogja. Öröklét.

1994

Vol de Nuit

Sejtitek e- már, mi az, mikor hamu hull az égre, földi porból
fonva,
és nyár – szakállú szél hoz lomb fekete álmat?
Mikor Nap verítéke izzik a vas-zöld szárnyon és a pirosuló
horizont
levetkőzik az éj tiszta derekává világosodva:
és hamvas nyugalma menyasszonyi gyűrű az éj ujján, mely
titkos áttűnésszel lebegteti ki a nappalt.
Hozzá csillag utazik, hajnal –hús sem tér meg.

Vol a vue

Sejtitek-e, mi lenne, ha ő nem lenne?
Sosem érintené talpam az eget, nem tudná legyőzni
súlyunkat a felhajtóerő és támadna mosoly,
amint körbefut a fény a horizonton.

Felhőruhába öltözöm.

Alattunk hosszú a csend,
de készül a találkozás, ahol a gép
árnyékával lassan összeér.

1994

Kertek az esőben

(Szent Iván-éjre)

Ázik a kertek csendje
eső rózsafénye
kert, mely kiélesít
egek illatára
ellendülő fodrok
fehér iramára.
Pirosak sűrű virágsodra
vitorla-lány álma
táncoló bogarak
tündéréjben szállnak.
Érint és szól – szólít és ért
érverés ábránd
lekaszált álom
ássa árka habját
kertek az esőben
verandák kakaóban
elmerülő barna
lomha márványfelhők
őszibarack szólamával
madár-pára darázs-erdők.

Borzoló lombok közt
forognak a dombok
csillogó kezedben
ámulnak a cseppek

Forgás *(Allegre vivo)*

...akkor pedig elindult az
égbolt és alánc terítette sok
szabad forgástengelyen kóválygó
hamvát,
elfordult arcom belesüppedt
felhő-öledbe és a mélybe zuhanó
szárnyvég mentén mosoly született.
Menyasszonyfák sodorták szárnyai
szirmait, fehérén forgók,
habzó virágzás a frissen nyesett
fűben, égi egyenlítő metszetei:
ezer rezdület,
a másodperc győztesei
forognak, forognak, szárnyvég –
ujja érinti óceán bőrét,
ölemben rak fészket a felhő,
pihen a fény.

Elfordul az ég,
szétszóródnak az arcok.

Egy perc nyár

Szempár karcól képet
a lobogó létbe.
Összetükröz méz-sötét
évhajlatok fénye.

Tihanyi fügefák .
Selymes deszkák ujjá
zuhanó vonatok
napraforgó súlya.

Torony a nyár, alszik
szilvaszín csónakon,
- bemozdul a kép e
tengertiszta ponton.

Rend

Csónakos árnyban
Jöttek a felhők

Orgonaszínben
Futnak az erdők

Foltos a kőszem
Kék malom álma

Kergeti szobra
Nyár fala sárga

Partra vetődik
Száj hava serken

Fű keletében
Szó falatében

Rózsa-madárral
Nyílik az ég-ágy

Nyáj gomolyog puha porban.

Elvinném repülni Petőfi Sándort

Elvinném repülni Petőfi Sándort,
tengermély időből lépne felém.
Meg tudnám mutatni, az ég ha lángol,
Meg tudnám őrizni égő szemét.

Elhinné azonmód, az éjszakából
kék szemű angyal mért lép felé
Megírná verseit szárnyas csatákról,
s feledné, mikor nem volt kék az ég.

Országjárás

Annavölgyibánya
Csokonyavisonta

Boldogkőváralja
Csáfordjánosfa

Kehidakustyán
Szentkirályszabadj a
Tejfalusziget
Boldogasszonyfa

Tüskeszentpéter
Csicsókápolna
Radnaborberek
Kereszténys ziget

Csicsóholdvilág
Aranyoslóna
Jegenyefürdő
Dávidháza

Aranyosmeggyes
Bélapátfalva
Gyergyóremete
Kocobatanya

Almamellék
Ákosfalva
Almásneszmély
Ambrózfalva

Ásványráró
Berekfürdő
Alsóregmec
Gávavencsellő

Alsózsolca
Árapatak
Csarnóháza
Csíkmadaras

Bájbokor
Szentágota
Bodolyabér
Farkaslaka

Búbánatvölgy
Baglyasalja
Boncodfölde
Szeretfalva

Érkeserű
Illyefalva
Erdőfüle
Malomfalva

Csíkszereda
Küküllővár
Csíkmadaras
Csempezkopács

Babzsameggyes
Vársonkolyos
Bókaháza
Bejcgertyános

Szandaszőlős
Sárpentele
Székesvaja
Sződemeter

Cserkeszőlő
Cibakháza
Csudabala
Pöstyénpusztá

Cikolasziget
Feketebézsény
Meggyesbodzás
Magyaregres

Vilmaszállás
Tamás bokor
Vonyarcvashegy
Tündérmajor

Zselicszentpál
Kisasszonyfa
Zengővárkony
Vas asszonyfa

Zsórifürdő
Máriapócs
Ocsalános
Vargabokor

Himesháza
Halmajugra
Kállósemjén

Izsófalva

Áporka
Ároktő
Andrásfa
Artánd

Vásztély
Vállaj
Imola
Vilmány

Bélavár
Balástya
Bőszénfa
Arló

Csácsbozsok
Csobánka
Csarnóta
Csurgó

Bashalom
Becefa
Borzavar
Concó

Balinka
Bekölce
Boronka
Lánycsók

Bodorfa
Bocfölde
Barátúr
Bükkzsérc

Csókakő
Cserénfa
Börzönce
Borrév

Dénesfa
Domoszló
Dörgicse
Bojca

Fertőhöz

Forráskút
Fulókércs
Borsfa

Iharkút
Hosszúvíz
Háromfa
Csővár

Gyalóka
Gyűrűfű
Galabonc
Csíkvánd

Fácánkert
Fáncsika
Farkasfa
Finke

Kemse
Kerka
Kölese
Kimle

Dusnok
Duka
Fügöd
Fűzvölgy

Kösély
Luzsok
Kopáncs
Küngös

Gyermely
Gyirmót
Gyóró
Gyöngyfa

Gölle
Gasztony
Kóka
Gerla

Gacsály
Illancs
Mágocs
Hillye

Vitka
Viszló
Vejtí
Hejce

Kaskantyú
Kányavár
Keleviz
Kékkút

Köveskál
Lakócsa
Kömpöc
Ló kút

Gyönk, Gyód
Dúzs, Gánt
Piskó
Prázsmár

Penc, Mózs
Kék, Sály
Laskó
Zejkány

Kökút
Hegykő
Hárskút
Hangács

Márkó
Mártély
Mozsgó
Galvács

Iborfia
Ikrény
Ikervár
Sormás

Kázsmárk
Kamond
Kocsola
Sonkád

Kerteskö
Kerekdomb

Királykát
Perje

Kemecse
Kacsóta
Kisléta
Piszke

Komoró
Kismákfa
Kondorfa
Muzsna

Zsombolya
Robogány
Zebegény
Zsúppá

Maconka
Mágasor
Maráza
Őszény

Mászlony
Megyaszó
Mályinka
Vesztény

Mélykút
Mersevár
Milota
Lórév

Miszla
Monoszló
Koronka
Neszmély

Nagymacs
Nyirkércs
Mályi
Nyárliget

Nagytopoly
Oltszem
Ofalu
Nagyfüged

Homoród
Gyorok
Mende
Márfa

Monaj
Mándok
Máza
Méra

Orsóvá
Örménykút
Ösagárd
Murga

Mára
Mátyus
Rézbánya
Narda

Nagylózs
Méhkertek
Olaszfa
Nézsá

Ohuta
Menyháza
Soponya
Maksa

Májos
Mecsér
Omboly
Onga

Szalánta
Szente
Szelindek
Vinga

Szarkakő
Szigliget
Penészlek
Sellye

Vajszló
Tilaj
Vizsoly

Tállya

Esküllő
Ottömös
Orgovány
Süttő

Tésenfa
Orisáp
Tőserdő
Honctő

Porcsalma
Patosfa
Sáregres
Persány

Zernyest
Zsombó
Salomvár
Kristyár

Regenye
Rakaca
Rúzsa
Romolya

Somodor
Sántos
Szecsele
Ramocsa

Barnag
Bozsok
Zsujta
Boly

Csajág
Csávoly
Személy
Mór

Váznok
Varbóc
Zsana
Sóly

Zengő

Zanat
Zimány
Zók

Rényi
Regéc
Porpác
Piskolt

Zenye
Zomba
Zsámbék
Varsolc

Tikos
Tömör
Tószeg
Vászoly

Zsadány
Zsáka
Zsibór
Zámoly

Réti séta

Kit láttam, kit vártam?
– Chrisopogon gryllus –
éles mosófiivet
asszony-tiszta kézben.

Egyvirágú gyöngyperjét,
ékes vasvirágot,
s árvalányhaj kunkorgott
száraz nyári tájon.

Pelyva pillás, toklász szálkás
gyapjúsással fényperje táncol,
csillagos májmohán sasharaszt árnyék,
hólyagos habszekfű, cincor, cirok, csáté.

Olajfák tövében
lámpás tölcsérgomba,
szél vitte bakszakáll,
aransárgán szó la.

Fügekaktusz, csermelyciprus,
kányazsombor, gyíkpohár
Cantarellus cibarius –
rókagomba megtalál.

Küllőrojt, lepkeszeg,
rénszarvas zuzmó
és mint az achát ül
a lepketapló.

– Fűz, méz, víz, ház –
mi juthat még mára?
Süllőhínár, selyemkóró
Lestyán, harmatkása

mézpázsit, naprózsa,
a föld vetővirága,
sóballa, kőperje
szemvidító árva.

Hegedülni szél-vonóval,
víz fog a hajperjén,
testét adja nemsokára
madárszemű jávor.

Böhöncös, csomoros,
héjaszott kőris,
javafák, kacorkés;
nem király ki őriz.

Szalmagyopár, bábakalács,
szellőrózsa, csombor,
holdviola, koriander,
királydinnye, kosbor.

Rezeda, rézvirág,
rozsok és mézontó
bíborka, borkóró,
báránypirosító.

Szamárkenyér, kakukkszekfű,
kékgyökér, kavicsvirág,
bársonykerep, ezüstperje,
tűztövis a tiszafán.

Madártej vagy madárbirs volt?
Májvirág vagy vajvirág?

Szurokfű vagy ezerjófű
– szóllana, ha hallaná.

Levendula, macskamenta,
gamandor és repkény –
ámulhat az egész világ
rétjeink jókedvén!

Kerti kör

Örökzöld ezüstfa
Kék sudárzsálya
Római kamilla
Csillagfürt-fajta

Színeváltó kutyatej
Törlevelű jukka
Csillogó pirosliliom
Japán kékakácfa

Keleti iszalag
Tibeti kankalin
Óriás iringó
Kínai boróka

Sáfrányos szeklice
Lágyszőrű palástfű
Pompás rózsloc
Repkény vadszőlő

Pamacsmirtusz
Cserszömöce
Atlasz cédrus
Szagos lednek

Deres csenkesz
Borsmentafa
Bibircses nyír
Borzaskata

Édeskömény
Fehérüröm
Madárhúr és
Fukszia

Rózsameténg
Kristályvirág
Tűztövis és
Tiszafa

Diszkáposzta
Fehér zászpa
Tolikalász és
Perzsafa

Mézontófü
Ólom virág
Jezsámen és
Rezeda

Vanília
Levendula
Medveszőlő
Szarkaláb

Füstikefű
Szentperjefű
Kaszkarilla
Lángvirág

Citromfű
Orbánfű
Ördög szem
Ricinus

Serleglonc
Csillagsom
Kecskefűz és
Kóleusz

Madármályva
Selyemmályva
Titónia
Mogyoró

Harangvirág
Benedekfű
Fehérakác
Jégvirág

Záporvirág
Kerti zsálya
Bodza, gyertyán,

Zebrafü

Csillagánizs
Csombormenta
Fehérsom és
Madárbirs

Óriás korbács lilium
Orvosi kálmos
Szurokfű, süzsanót,
legyen vége már most!

Bogár-tánc

Fűzölajos bogár
aranyfarú pille
gödörkés gyászfutó
fűzfarontó lepke

Fürkészdarázs
földi poszméh
hótücsök
és fénybogár

Tarka égerormányos
lisztes fátyolka
ezüstszárnyú sodrómoly
zöldes tölgyilonca

Tűzpiros
facincér
karcsúmoly
lágymoly

Galagonya
gyümölcsleány
homoki futrinka
juhar gubacsdarázs
rózsakabóca

Fekete
fadarázs
nagy nyárfa-
levelész

Magfúrómoly
hollóbogár
vitorlapók
juhbagócs

Négyfoltos
diszbogár
szamóca
eszeleny

Rézmetszőszú
firkálószú
betűzőszú
gyantamoly

Csibor
nünüke
gryllus
cirpel

Kék fadongó
kagylólepke
alkonybogár
bársonyleány

sodró-
szövő-
zizegő
reggel.

Sárga pohók
sutabogár
kutyatetű
kakukkméh

Csillag-játék

Tiéd az erdő? Vagy az enyém?
Gyere, játszunk és cseréljünk
házat, ágyat és törülközőt.

Az erdő tiéd téli hajnalon, ha kéken dereng a kemény ég
világa,
enyém, ha leszállni jövök fölötte aranyrigók pergő motorával.
A hó tiéd, ha ropog és enyém, ha suhog lábaink alatt,
a kutya az enyém, mert én neveztem el, amikor ittmaradt.
A konyha a tiéd, mert te lehelted falait 12 éve,
az olvasás az enyém, ha csöndben hallgatom a csörgő
gallyakat
és a város zaját,
a melegvíz viszont a tiéd, a te arcodon folyik, s nedvesíti
szájadat, míg hallgatom zuhanyát.
A sapka a tiéd, de az én párnámon pihen,
a süti az enyém, de te kanalazod szaporán,
a csizma a tiéd, de én járom benne a rétet,
míg összeszedem a rét összes mosolyát.

Az olajkályha illata közös, a telihold is, a szauna-szoba,
verőfény a nyárban és a hóesésben, fehér autók és a pára,
a hegyoldal, amikor közel jön és árva,
a festék, amivel végigöntöd óráit a jelenlétnek –
ez mind közös valázslat.

Aztán közös az ebédünk, halk a szavunk,
csukva a szemünk: csillagokat osztunk.
Egy a tiéd, egy meg az enyém. Tessék. Na még egy,
ezt te adod nekem, gyöngé és apró, téli égbolt csillag-
szítálása.
Elengedsz. Tiéd a hegy, enyém a Hold. Miénk a csillag-játék.

Megszületett

A háztetők fölött hajózunk, s távolodó csendben,
mosoly karikázik a lomha falakból
és ránk nyíló ajtaján kitódul a nyáj.
Mint ki a vizen jár,
úgy lépek hangtalanul fölétek,
hogy a szűk utcákra nyitó konyhák edénycsörgéséből,
a felvonagló dudából, s a visszhang végén csendülő
kalapácsütésből
oktávval feljebb rajzoljam arcodra a mosolyt,

Taps a téren, lobogó árnyékok. A piszkosfehér spaletta
tégelyéből kiszűrődő tömjénillat.
Zubogó pára emel testelenül
Csak a szürke álom tart a levegőben.
Már sűrű a meleg és fényesen hosszúak az esték.
Diadalmasan fehér a gesztenye és a dallamot mindenki
fejből tudja.
Délután.
Megérkezett? Vagy ellép valaki a társtalan folytatásban?
Észrevétlen finálé a harsongó nyár.

Párizs, 1988. április vége

Találkozás

És én jövök szembe.
Megüt az ébredés,
hogy saját nyomomban járva
ráismerek egyszeri lépteimre.
Eljárt már az százszor. S tán sosem járt arra,
– dacol az agy, fémszerkezet húsé –
halottak hamvában dermedek magamra.
Világít a jelen evidenciája.
Ki merné kétleni veszekedett létét?
Oly józan, mint belépni a pocsolyába
– stopp-trükk emlék –
ezerszer visszajátszott mosoly a képernyőn,
szelíd, kíváncsi és zavart,
visszametszett mozdulat, fordulat a szélben
Káprázik a járda homálya,
kivet, szétszór mindent, mi nem a Most sokadik vége,
s mit nem nyel el a város esővert sötétje.
Hosszú a döbbenet. Amint a tehetetlen néma.
Villanó mosoly vaku ájuló fehérre
Arc, arc ellen, állati fogság;

Gyaloglunk, szokunk a csodához
ismeretlen ismerősként, bambán,
aztán csak ámul a perc, suhog a fény,
omlik az élet elveszett szökőkútja
Tehetetlen a felismerés:
először, újra, végleg, ismét,
visszajátszás, vágta,
vak hátrálás a jelen igazába –
És én lépek el mellette. Észre sem véve a tükörben állót,
kétségbeesetten integetve.

Párizs, 1988

Moribund

Élni vagy engedni. Ez itt a kérdés.
Meddig dacolhat helyetted a tudomány?
Amikor már elengedte alakod az ég,
amikor áldó szárnya már nem feszül föled.

Eljön a pont. A "Point of No Return".
Vissza már nem érsz, a túlpárt messze, óceán-hosszú napok.
Golyó simán suhanó, édes-égő fájdalommal ölö!
Táguló csillagrendszerből kiszakadva méhe, a puska öléből!
Te vagy a jó?

A fény elmúlik,
csak az émelyítő fájdalom aláz senkivé.

Moribund. Már csak arrafelé.
A folyamat – eljárás szerint – végrehajtatik.
A vér elhagy. Mint a lélek távozik testedből,
elfolyik életed valósága.
Nem siet, nincs hová.
Fehér fogíny, befelé boruló üvegtest lakatlansága:
illetlen érinteni, gyalázat kukucskálni
fogfehér szemhéjaid mögé,
Már a halottat, még az életet tisztelem?
– nem nyúlok feléd vizsgálón.
Csak bundád simogat még.

Kórházak folyosóján virágzó halódók,
szájtátott testek, tananyag vagyok;
meddig mer érinteni benneteket hús kezével a tudomány?
meddig kell vergődni a test gyönyört bosszuló gyötrelmében?

miért nem bújhatok gyöngyvessző bokorba állatként
menekülni
miért nem vártok a magány ünnepén
hogycsipkés illata boruljon a sűrű anyagra;

A filmszalag kifut, a folyamat megáll.
A bonyolult visszaadja részeit föld-mesterének,
újra egyszerű lesz, megkönyebbül végre,
szétszórja elemeit a szabadentalpia nevében.
Fehérjéid – arcélek szobrásza – mint ellazult ökölből
a homok hull szertesztét nitrogén szemekké,
úgy legyen,
fehér akác virágozzék belőletek.

Moribund. Hosszú az idő.
Viseld a végét a nyár derűjével.
Tartsd, tátott szájjal, kivérzett léppel,
tartsd meg akkor is, őrizd az utolsó pillanatig,
hátha még szól, hátha még néz,
hátha érzed ujja selymét
csontos kezedre csukódni erőtlenséggel.
Odébb lökni az anyag eme csodás állapotát?
Ha felállsz és otthagysz, ha legyintesz fáradtan:
elárulod őt, elárulod otthonod, az életet.

Moribund. Ő visszahull.
Engedd szépen. Az emberi út más.
Engedd elégni sietve csipkebokornál.
Magnézium-szulfát a szívben.
Elsimulni a földben.
Nem kell hörögve túrni, tudatlan! – tested terhét.

És hogy jól megjegyezzem,
– mint oltóanyagból bevakcinált vírus-töredéket –
úgy préselt belém fájdalom-csöppet
satu erejével,
úgy szegezve hozzám erejét, életét, s annak
legbiztosabb jelét:
a szenvedést.

Köszönöm, kedves.

Reggel

Kivirágzik a száj,

melyből a meleg elszálltával
keserű ágát mossa az ájult napsütés.
Szár az ér,
boholy tekintet keresgélő-figyelmes
tócsáiban a riadalom távoli reggelén.
Képes-e örülni az elme
az egyetlen árnyat
meghazudtoló társaságnak?
Meg sem bocsátható vagy kárpótol
halk léptével a mérgezett ragyogás?
Terjengő tavasz. Sűrűn mosott múltak.
Sápadt lépcsőházak torkában
ébredő holtak
visznek tiszta szemű térre,
kikeleti álom veti előre
magvait a csontokban gyökerező
édességnek.

1989

Magány

A pillanat halálát neveljük napjainkban.
Egy perc üdvözítő börtönében összeszokunk
(kiáltanánk, ne menj el, mert holnap már
nem veled találkozom)
minduntalan a születő-pusztuló perc után kapunk.
Szeretnék megállni, ismerőst találni
a rohanásban
– kétségbeesett ragaszkodás a zuhanásban –
idegen vagy, s mire megszeretlek, vége,
percek öröme, ki tudja, elég-e?

A hajó

A hajó elúszott.
Mögötte gyöngyözött a tenger.
Nap szántotta kondenzcsík a vizen
vonal a végtelenbe.
Gyöngyöt vetett, mint a tök
héjába karcolt betűk,
melyek könnyeznek reggelre.

Miért van az, hogy szeretek mindent,
ami megy, halad?
A hajót a vizen és
a bácsit az ablak alatt
aki elbiciklizett,
a zakatolót és a dohogót
a zizegő füvet, aminek
a fele elszáll, mindent,
ami úgy tesz, mintha állna,
de halad, zúg hajtóműve az éjszakába'.

Nyári naptár

(Június)

Naptánc nevű
hajómon
állsz

varázs mogyoró
vigyáz rád
míg

forró málnát
mezítláb
szedsz

bársonyzöld búzát
fésül a
nyár.

(Július)

Július csobban.
A hajnalkák húséból
felsütnek a napraforgók.

(Augusztus)

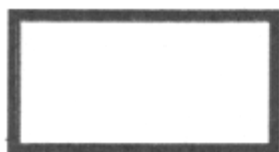
Augusztus árnyai lilák,
sötétek,
dinnye-hús víz illatával
ébred.

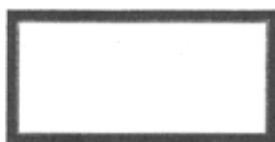
(Szeptember)

Állnak, még állnak
sárga falai
a nyárnak –
a fóti vérszilvák fölött
szilárd lelkű fecskék
szitálnak.

Címek egy képzelt kiállítás képeihez
(amit nem festettem meg)

Zöld fények a nyárban

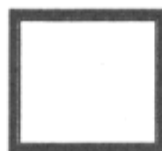
A lucerna lepkéi

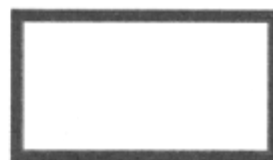
Napraforgó-arcok

Fürdőző fák, fürdőző
felhők

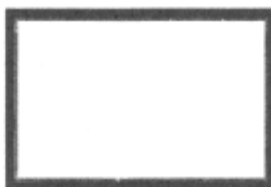
Virág-ladik

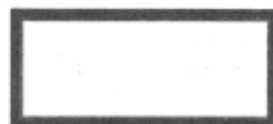
Nyár-víz idején

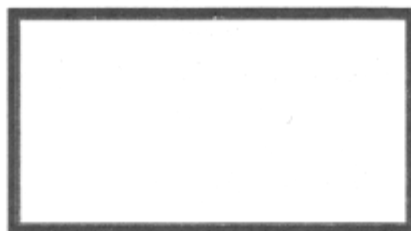
Csillagok, tücskök,
Szélcsend, telihold

Ledőlünk olykor
partjain a nyárnak

A kutya megszeli
az embert

Tudom már fejből a nyár dallamát

Készült 300 példányban

**Ez a
225
példány**

**ISBN 963 430 753 1
ISSN 0866-4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

**2003 Vasas-Köz kft nyomda
Felelős vezető Badó Géza**

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
